

0327 – 27. mars

Hvordan skal vi da slippe unna om vi forakter en så stor frelse? Heb 2: 3.

Gud er kjærlighet. Og ingen menneskers eller englers tunger er i stand til å lovprise Guds kjærlighet på fullkommen, verdig måte.

Men hvem har klart for seg at jo større nåden er, desto større er faren – hvis vi ikke daglig benytter oss av nåden, eller forakter eller misbruker den.

Og hvem har klart for seg at ved siden av den uendelige, guddommelige kjærligheten, står en like uendelig rettferdighet og hellighet i Guds vesen!

Nettopp fordi nåden er så stor, er Guds nidkjærhet og Guds rettferdige dom desto mer forferdelig over dem som forakter så stor en nåde, og ikke søker, opphøyer og mottar den! Jesus sier: «Hadde jeg ikke kommet og talt til dem, ville de ikke hatt synd, men nå har de ingen unnskyldning for sin synd».

Og akkurat når apostelen skildrer den store nåde og herlighet verden har mottatt i den siste tiden, at den enbårne Sønnen, som satt ved Faderens høyre hånd, er kommet ned og har talt til oss, –. Så sier han: «Hvordan skal vi da slippe unna om vi forakter en så stor frelse?»

Kristi blod skal og må nødvendigvis få bli vårt liv og frelse, vår visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning. Eller, i motsatt fall, komme over oss til dom og forbannelse, som over de vantro jødene! «Hærskarenes Herres nidkjærhet skal gjøre dette».

Apostelen sier. «Enhver som har brutt Moseloven, skal dø uten barmhjertighet på to eller tre vitners utsagn. Hvor mye hardere straff tror dere ikke den skal bli funnet verdig til, som har trampet Guds Sønns blod under fot og vanhelliget paktsblodet som han ble helliget ved».

Men å «trampe Guds Sønns blod under fot», betyr at en anser ham så lite betydningsfull at en ganske enkelt ikke bryr seg om ham. Ikke søker ham, ikke opphøyer ham og tar imot ham. Ikke blir hans egen, hans disippel, venn og etterfølger. For det som en anser så ubetydelig at en ikke bøyer seg ned for å ta det opp fra jorden, det tramper en på.

Det var ikke alle jødene som Guds forskrekkelige hevners dom rammet, som verken hadde forkastet eller pint Kristus. Nei, noen av dem hadde grått når de så hvordan han led. Likevel rammet den samme dommen dem fordi de ikke tok imot ham og ble hans disipler.

Men hva gjør så den hellige, nidkjære Gud med det mennesket som forakter hans kjærlighet, hans Sønns og hans Ånds røst? Han gjør ikke noe mer forskrekkelig med ham enn at han bare overlater ham til seg selv. Herrens Ånd forlater ham.

Han blir ikke lenger vekket eller uroet, sønderknust eller opplyst av Ånden. Han får bare gå sin egen vei, følge sine egne planer, sin egen lyst. Uten tukt, uten noen angst, uten noen bekymring for sin sjel. Ja, han får bli virkelig selvsikker i synden.

Da blir dette mennesket så forblindet og fordreid i sinn og tanker, at det anvender alle ting til sin egen undergang. Alt det Gud har gitt til velsignelse, blir bare til forbannelse for dette mennesket. Det

som er gitt til opplysning, fører bare til forblindelse. Det som er gitt til vekkelse, fører ham i forherdelse. Det som er gitt til trøst og frelse, fører bare til evig kval og fordømmelse. Hærskarenes Herres nidkjærhet gjør dette!

En gammel Åndens mann sier: «Å, der er en egenskap hos Gud, en måte han regjerer på, som forskrekker mitt hjerte. Og som har gjort at jeg har ropt meg hes, uten at jeg ennå synes jeg har fullgodt svar. Det er den egenskapen, den holdningen David taler om når han sier: «Mot den rene viser du deg ren. Og mot den falske viser du deg vrang». Overfor de rene, d. v. s. de som har et oppriktig hjerte, når de ydmyker seg for deg, taler du enfoldig, åpent, lett fattelig. Opplyser og leder dem av din rike nåde. Men overfor de falske viser du deg vrang, dem forfører og forblinder du».

Er det noen som synes dette er for hardt talt av Gud, bør han lese den ømme Frelserens egen forklaring i Mat 13: 10–15 og 11: 25. Der sier han selv uttrykkelig at det er derfor han taler i lignelser; for at den som har, han skal få mer, og han skal ha overflod. Men den som ikke har, han skal bli fratatt selv det han har. Og at han har skjult dette for de vise og kloke.

I 2Tess 2 sier apostelen like uttrykkelig: «Fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Av den grunn skal Gud sende dem kraftig villfarelse så de skal tro løgner, for at alle de som ikke trodde sannheten, men hadde lyst til urettferdigheten, skal bli dømt».

Så forferdelig kan Gud straffe dem som ikke har bruk for ham. Det er farlig å kjempe mot Gud. Det er fryktelig å falle i den levende Guds hender. Det er best å ha et godt forhold til ham som har all makt i himmel og på jord.

Dem som søker, elsker og følger ham, skal han omslutte med barmhjertighet, ja, uendelig barmhjertighet, godhet og trofasthet alle deres livs dager. Men de som løper etter en annen, skal møte stor pine.